

Zavírání fabrik a úpadek Evropy. Ivan Hoffman to vidí

- CZ24 News | 1. ledna 2024

EU: Zatímco v deindustrializované Evropě opouštějí univerzity zástupy filozofů, v industrializované Číně jsou to inženýři, matematici a absolventi přírodovědných oborů, povšiml si Ivan Hoffman. Kontinent, který byl tahounem pokroku, se rozhodl svůj průmysl zavřít a zavírání fabrik nevyhnutelně navazuje úpadek v dalších navázaných oborech.

Byly doby, kdy pokrok souvisel s industrializací. Dým z továrenských komínů nevadil, a bylo samozřejmé, že se čouducí fabriky nachází ve městě. Právě kolem továren se města rozrostla, když se do nich stěhovali za práci lidé z venkova. Industrializaci vděčila Evropa za bohatství a moc, protože na průmysl se váže obchod, budování infrastruktury, a jelikož průmyslový rozvoj předpokládá inovace a vynálezy, industrializaci provází poptávka po technicích, inženýrech a vědcích, což stimuluje rozvoj vzdělanosti.

V dnešní Evropě probíhá proces deindustrializace. Dýmající komín se bere jako zdroj znečištění. Továrny ve městech se bourají a na jejich místech rostou obchodně zábavní centra anebo rezidenční čtvrtě. Z dělníků jsou úředníci anebo zaměstnanci služeb. Dnešní město už neprodukuje nic hmotného, potřebného. Deindustrializace v Evropě zlepšuje životní prostředí a zhoršuje životní úroveň. Význam Evropy ve světě upadá, protože nemá moc co nabídnout a sama se stává závislá na dovozech. Deindustrializaci pak logicky provází úpadek vzdělanosti, protože technici a inženýři jsou Evropě k ničemu.

Deindustrializaci Evropy výrazně urychluje energetická krize, respektive „energetická tranzice“, čili přechod na „novou energetiku“ prosazovanou unijní klimatickou a zelenou politikou. Z Německa kvůli této tranzici přesouvá výrobu pryč z Evropy třetina průmyslových podniků. U nás průmyslové podniky, často s dlouhou tradicí, postupně krachují. Politici a ekonomové v tom nevidí problém, protože přemýšlejí globálně. Co se u nás nevyrobí, to se přeci jednoduše doveze ze země, které se rychlým tempem industrializují.

Řeč je o Číně (ale dnes už také o Indii či Vietnamu). Důsledkem deindustrializace Evropy je obchodní deficit s Čínou, od které kupujeme to, co jsme kdysi vyráběli a vyváželi, a která to, co vyvážíme, nepotřebuje. Industrializace Číny má pak stejné důsledky, jaké měla kdysi industrializace Evropy. Mohutnému rozvoji průmyslu vděčí Čína za bohatství a rostoucí vliv ve světě. Infrastrukturu buduje tempem, které je u nás nepředstavitelné. Čínské univerzity patří mezi nejprestižnější na světě, protože industrializace na čínský způsob znamená implementaci špičkových technologií a vědeckých poznatků. Zatímco v deindustrializované Evropě opouštějí univerzity zástupy filozofů, v industrializované Číně jsou to inženýři, matematici a absolventi přírodovědných oborů. Že nebude snadné držet s Čínou krok je dáno i tím, že zatímco každý čínský student mluví anglicky, na Západě nemluví čínsky prakticky nikdo...

Deindustrializovat Evropu asi nebyl dobrý nápad. Pokud byl veden představou, že místo zboží budeme vyvážet do světa hodnoty, čili naše představy, jak by měl fungovat svět, pak se nám snadno může stát, že o tyto naše hodnoty a dobré rady nebude zájem, a hlavně nám za ně nikdo nezaplatí. Politikům zřejmě nedošlo, že deindustrializovaná Evropa bude slabá. A kdo je slabý, logicky nemůže druhým své hodnoty a dobré rady, natožpak svá pravidla vnutit.

ZDROJ: PL